

nas že
atere j
ded i
a, teda
prišli s
naš na
eči kl
rokan
a, teda
pa, n
slobod
tvo bo
latu, k
stih, k
li v sv
onci
agani.
ačetko
prišel
je bive
ndžurij
mor
bili so
ka na
apone
ku, s
se pr
aniti,
na svo
Tielin
rije.
dati
nj ost
a so
li gla
strani
reč,
el izp
i arm
Nogij
ni
gene
, da
gene
ku re
seve
Mukden
še le
mu
kat
nado,
se gli
Vrha
avoča

poslal Nogiju pomoči, a sam pa je z glavno armado naskočil s vso ljutostjo Ruse. Ti so se seveda morali umakniti, ker bi jim bil prišel drugače Nogi popolnoma za hrbet in bi se bil polastil železnice in velike ceste, katera vodi od Mukdena proti severu. V tem slučaju bi bil Kuropatkin seveda vlovljen v past, katero so mu nastavili zviti Japonci. Da se je Kuropatkin rešil iz tega oklepa, moral je žrtvovati svojo artilerijo. Tej je zaukazal, da se mora boriti do zadnjega moža in sicer tako dolgo, dokler se ne umakne ruska vojna iz te pasti. Japonci so seveda to opazili in začeli so pritiskati še ljutejše na Ruse. Vršilo se je grozovitno klanje. Ruske izgube bile so strašanske. Nad 60 tisoč ruskih mrtvecev in ranjenec je obležalo na bojišču. Tudi japonske izgube so bile ogromne in sicer po najnovejših poročilih so zgubili Japonci 41 tisoč mož. Levo rusko krilo glavne armade se je začelo umikati, kakor poroča „Berliner Tagblatt“, že v noči od 9. na 10. t. m.

Vojem japonskega generala Oku se je posrečilo vdreti v mesto Mukden. Do Mukdena je došel že 9. t. m. japonski general Nogi, a se ni vstavil, marveč je prodiral proti severu, da bi obšel ruske pozicije pri Tielinu.

Kakor se uradno iz glavnega japonskega mesta poroča, bili so pri teh bitkah zgubili Japonci 40 tisoč mož. Tukaj naj sledi najnovejšo poročilo o tej bitki. Iz Londona se poroča z dne 13. t. m. „Zmaga, katero si je priboril maršal Ojama, je popolna. Kuropatkin se je sicer z glavno svojo armado rešil iz velikanskega oklepa Japoncev, toda Japonci so z izidom bitke pred Mukdenom lahko zadovoljni. 40 procentov čet, katere je Kuropatkin v zadnjem letu okoli Mukdena sebral, je postalo vsled tega boja nesposobno za boj. Več kakor 30 tisoč ruskih mrtvecev leži na bojišču in trikrat toliko ljudi je ranjenih. Cele brigade Rusov so se vdale. Ruski upor je poražen za vselej.“

Umikanje tepenih Rusov.

Neki poročevalec iz Kurokijevega glavnega kvartirja poroča: General Kuropatkin je vodil z velikim pogumom sam umikanje Rusov. Umikanje od reke Šaho se je vodilo jako spretno. Danes (dne 13. t. m.) so prekoračile skoraj vse japonske čete, ki so prišle od reke Šaho, reko Hunho. Prodrle so skozi rusko armado kakih 10 milj od Mukdena proti vzhodu in tako razdelile Kuropatkinove čete v dva dela. Rusi si prizadevajo na vsak način Japonce odbiti od železničnega tira. Edina pot, katera še Rusom za umikanje preostaja, leži med železnico in med glavno cesto iz Mukdena proti Tielinu. Ta prostor niti 6 milj širok ni. Zmagonosni Japonci neprestano sledijo tepenim Rusom. Najbrž se bode pred Tielinom bila zopetna bitka, ker si bodejo tam prizadevali ubežni Rusi vstaviti se Japoncem zopet v bran. Ruske čete so grozno zmučene, utrujene in v velikem neredu. Kakor se poroča, imajo malo streljiva in malo živeža.

Japonski plen.

Pri tej bitki so zaplenili Japonci, kakor poroča njih poveljnik Ojama, sledeče: Rusi so pustili v Mukdenu 26

tisoč 500 ujetnikov. V japonske roke je prišlo: 2 zastavi (fane) okoli 60 kanonov, 60 tisoč pušk, 150 vozi s strelivom, 160 vagonov, 200 manjših topov, jako mnogo žita in krme za živino, 45 milj dolgi železniški tir, 2000 konjev, 23 različnih vozov, 1000 vozov z obleko, 1 milijon porcijonov kruha 70 tisoč ton kurjave, 60 ton sena, mnogo živine in mnogo orodja.

Zadnja poročila.

Kuropatkin je prosil baje carja, naj ga odzove, ker se čuti bolanega na duši in telesu, ter se smatra za nesposobnega, da bi nadalje imel v rokah vrhovno povelje.

Zbog tega velikanskega poraza nočejo vendar v Peterburgu ničesar vedeti o miru. Kakor se poroča se mobilizirajo zopet trije novi voji in sicer v celem nad 400 tisoč mož. Da bi pa se ti smeli poslati na bojišče, je jako dvomljivo, ker preveč vreje med ruskim ljudstvom in ker se bodejo rabili ti vojaki najbrž doma, da bodejo vzdrževali mir. Najbrž bode se sklenil med Rusi in Japonci že na skorem zopet mir, kar bi bilo zares jako hvalevredno, zakaj, dovolj krvi, nedolžne krvi je teklo že v tej vojski.

Spodnještajerske novice.

Umrli je dne 25. p. m. gospod Josef W r e g g, mesar in krčmar v Slivnici. Gospod Wregg, navdušen naprednjak, je bil več kakor 30 let v občinskem odboru. Mnogo let je bil tudi ud krajnega šolskega sveta. Umrli je slovel kot blag, dobrosrčen značaj in je bil v obče zelo priljubljen. Pogreba, kateri se je vršil dne 27. p. m. se je vdeležilo blizu tisoč ljudi, mnogo jih je bilo prišlo celo iz daljnih krajev. Naprednjaki v Slivnici so zgubili z g. Wreggom vrlega somišljenika in voditelja, kateri je naprednjaško stvar rad podpiral ne le se svojim dobrim svetom, temveč tudi z dejanjem. Naj bode blagemu pokojniku zemljica lahka.

Zopet debelo laž je priobčil znani mariborški urednik v svoji klerikalni cunji. Trdil je, da je najšla pri umorjenem Arnušu v Sakušaku, oziroma pri morilcu sodnijska komisija več iztisos „Štajerca.“ Urednik, to je debela laž in povrh še nesramno zavijanje! V hiši umorjenega najšla je komisija na mizi, tik mrtveca več klerikalnih knjig in sicer knjige družbe sv. Mohorja, od „Štajerca“ ni najšla ničesar. Pri morilcu, klapcu Arnušu ni najšla nikakega berila. Tako lagati in nesramno zavijati zamore zares le klerikalna, zanikerna duša!

Mežnar — tat. V Leskovcu, v Halozah, kjer kraljuje mogočni župnik Kralj, je bil nastavljen kot mežnar in organist skozi dve leti neki 21letni Anton K l o b a s a, ki je sedaj pri vojakih. Klobasa je rad živel bolj po „nobel“ in zato ni mogel se svojo plačo izhajati. Svoje dohodke si je hotel zboljšati in postal je tat. Ukradel je župniku različne glaže in tudi mnogo vina. Razven tega je vkradel v cerkvi tudi prte, s katerimi so se pokrivali altarji, potem sveče, vse skupaj v vrednosti okoli 140 kron. Klobasa se je

moral te dni radi teh tatvin zagovarjati pred mari-borškim okrožnim sodiščem, ker so najšli žandarmi pri njem in pri njegovi ljubici Amaliji P. več teh ukradenih stvari. Radi tega in vsled izpovedbe tamošnjega župnika Kralja in njegove kuharice je obsodilo sodišče mežnarja na trimesečno težko ječo. Kuharica je izpovedala, da je zmanjkalo v „njenem“ farovžu v teku par tednov blizu 6 polovnjakov vina. Začuden je vprašal to pričo predsednik sodnije: „Ja, saj pa vendar nimate krčme?“ Na to je odgovorila kuharica: „Ja, pri nas se pač porabi strašno mnogo vina!“ — Leskovski mežnar je bil strasten klerikalček. Gospod župnik Kralj, je li temu tudi „Štajerc“ kriv? Vprašajte vendar pri priložnosti „Gospodarjevega“ poročevalca, klerikalnega nadučitelja Stoklasa, zakaj tega se svojim „talentom“ ni poročal „Fihposu.“

Grozna nesreča na železnici. V soboto dne 11. t. m. se je prigodila na železniškem tiru med postajami Pragerhof in Slov. Bistrica grozna nesreča. Ta dan zvečer je šel neki Jakob Dre o, doma iz Vrhovle pri Slov. Bistrici, ki je cepil na Pragerhofu drva, proti domu. Kakor je imel navado, šel je po železniškem tiru. Dre o se je ognil najbrž tovornemu vlaku, ki je prihajal iz Slov. Bistrice in je stopil na levi železniški tir. V tem hipu je pa prihajal iz Pragerhofa po tem tiru večerni osebni vlak. Stroj tega vlaka je najbrž pograbil nesrečneža, zakaj Dre o so najšli mrtvega ležečega na levem tiru. Leva roka in noga bile ste popolnoma zdrobljeni. Z glave je bila oljupljena koža z lasmi vred. Kakor se je videlo na licu mesta, vlekel je vlak nesrečneža 72 korakov daleč s seboj. Mrtveca je našel še isti večer njegov lastni sin, ki je železniški čuvaj in je opravljal ravno tedaj v bližini mesta, kjer se je pripetila ta nesreča svojo službo. Domu gredoči delavci so mu namreč naznanili, da na tiru nekaj leži, najbrž človek, ki je bil povožen. Čuvaj je šel gledat in zares najde mrtveca. Ko ga je natančneje pogledal, spoznal je v njem svojega lastnega, ponesrečenega očeta. Ponesrečeni Dre o je bil star še le 46 let. Zapustil je 7 otrok.

Poročilo ptujskega sejma. Na ptujski sejem dne 15. t. m. se je prignalo 81 konjev, 560 glav goveje živine in 432 svinj. Prihodnji svinjski sejem se bode vršil dne 22. t. m.; prihodnji živinski in svinjski sejem dne 5. aprila.

Iz Koroškega.

Št. Jakob v Rožu. Tudi mi kmetje iz Roža ti hočemo enkrat nekaj poročati, ker smo tudi mi tvoji zvesti bralci in prijatelji. Naše poročilo pa se mora žalibog pečati zopet z našo farško šolo in njenim očetom, župnikom Ražunom. Ko je prišel dne 21. majnika leta 1901 k nam iz Beljaka okrajni vladar popisovat šolske mladine, tedaj je bilo vpisanih za šolo z nemškim in slovenskim učnim jezikom 4 učencev več, kakor pa za samo slovensko šolo. Tedaj, ko je bilo to razglašeno, so pristaši našega župnika začeli v vseh vaseh streljati z topičev, da je kar gromelo, razlegalo se je vpitje po celem Rožu, češ Št. Jakob je nepremagljiv steber slovenščine. Od

tega časa se to v enomer povdarja, a župnik Ražkoraj pa naglašja to tudi v cerkvi, seveda na svoj način p kličoč, da bode cerkev zmagala. Toda to cerkvenik poznamo mi kmetje že dovolj! Nam se zdi ja se čudno to, da se ravno nektera duhovčina toliko jedno tezuje za naše šole, da je ravno jej toliko mar, je risilje so tiste nemške ali slovenske, ko pa vendar nikroči ne najdemo v svetem pismu, da bi bil Kristus zaukavnik duhovščini, naj bi se brigala zato, da bode kao far šola imela ta ali drugi učni jezik. To nam celo zobra smrdi, da se vtiče Ražun toliko v naše šolske nplač mere, on, o katerem vemo, da ni bil nigdar in nigrbrest pravi kmečki prijatelj. (Opomba uredništva: Beršdal članek „Da, tedaj . .!“ katerega smo priobčili v enarj najšni številki, premišljuje o njem in precej bodebili, sprevideli kam — pes tace moli!) Po našem mnenilo bode Ražunova šola, za katero se vedno pobiralo to berači pri kmetih, čisto navaden farški zavod, katadi bode izgojeval farške podrepnike in klerikalne vojo kove, ki bodejo svoj čas, ko bodejo odražje zvesto tulili s farji, zvesto trobili v farški rog. Jndira ravno taki ljudje niso bili nigdar dobri katoličaa se Župnik Ražun, nas liberalce smatrate za nasprisilj nika vere, veste kaj, to je jako napačno od Vete Bodite zagotovljeni, da so ravno tisti kmetje, katejo vedno lazijo okoli Vas, kateri se Vam vedno vka v njajo in se Vam vedno hvalisajo, najslabši kristjako. To že pri nas zdavnega vè vsaki človek, pri kateretn je količkaj jasno. A nihče pa Vam tega neče najbrž vedati. Župnik Ražun, da bi Vi vedeli, koliko kredn tov klerikalcev Vam na videz da prav, za hrbtom pr Vam kaže fige, potem bi držali raji z nami naprežji njaki. Mi naprednjaki Vam povemo brez ovinkiemu da Vas kot duhovnika spoštujemo, da pa Vas adal maramo za voljo Vaše politične agitacije. Nadakih Vam odkritosrčno povemo tudi to, da nam šola čno katero se briga s tolikim navdušenjem duhovništiveg zares — smrdi! Tako ravnamo mi in tako bodea s vedno postopali. Vaši podrepniki Vas zagotavlja s svojega prijateljstva, za hrbtom pa govorijo take imo od Vas, da se nam to postopanje studi. Mogoče, apr zopet pošljeta vidva z Vašim Kobenterjem „Štajerapla par popravkov. Vesta kaj, pustita vidva „Štajerca“ višer miru, ker le ena sama številka tega lista je ko kmeta stokrat večje vrednosti, kakor Vajino vso enar lovanje na takozvani versko narodni podlagi. Vaker podrepniki kriče tudi vedno, ne dajte otroki na nemške šole, ker tam jih bode prišel pastor poder učevat. Župnik, veste kaj Vam povemo, toda morebo nas dobro razumeti! Mi smo zvesti katoličani, vedite, da nam, kot zvestim katoličanom, ugajajo dbo pastorji, kolikor jih poznamo v naši bližini, stoka i bolj, kakor pa sčuvajoči, dobro znani nam popi, iso terim je politika ljubša, kakor vera! Mislimo, da ubš nas razumeli? Par naprednjakov iz Rožne dolineože arje h ode

Dopisi.

Iz Dobja pri Planini. Ne misli dragi „Štajerip da smo že tukaj vsi pomrli, ker malokedaj kaj ali reg